

Arrest

nr. 220 936 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 november 2017 dient de verzoekende partij, in functie van haar schoonbroer met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 8 mei 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De verzoekende partij dient op 7 juni 2018, in dezelfde hoedanigheid, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 5 december 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 28 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Het inreisverbod, dat de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [E.H.]

voornaam : [K.]

geboortedatum : [1983]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord op 28.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 26.03.2017de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 15.03.2017 werd afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 16.11.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar Nederlandse schoonbroer (H.A.) die legaal in België woont. Op 08.05.2018 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar schoonbroer. Deze weigering (bijlage 20) werd op 16.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand na de betekening van deze weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten, op 07.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde schoonbroer. Deze aanvraag werd op 05.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 07.12.2018 aan betrokkene werd betekend, alweer met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor derde keer eenzelfde aanvraag in te dienen in functie van dezelfde schoonbroer doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 26.03.2017 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 15.03.2017 werd afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 16.11.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar Nederlandse schoonbroer [H.A.] die legaal in België woont. Op 08.05.2018 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar schoonbroer. Deze weigering (bijlage 20) werd op 16.05.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Minder dan een maand na de betekening van deze weigering en een bevel om het grondgebied te verlaten, op 07.06.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde schoonbroer. Deze aanvraag werd op 05.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 07.12.2018 aan betrokkene werd betekend, alweer met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat betrokkene al een afspraak heeft om voor derde keer eenzelfde aanvraag in te dienen in functie van dezelfde schoonbroer doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling en toont aan dat betrokkene misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregel.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Het gegeven dat de zus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn deze zus en broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene werd gehoord op 28.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde dat zij in Marokko nog haar ouders en een andere broer en zus heeft en dat zij in België geen duurzame relatie of kinderen te heeft. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 28.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde dat zij in België is omdat het hier leuk is en dat zij niet wil of kan terugkeren naar Marokko omdat daar geen werk is. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan

Betrokkene werd gehoord op 28.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting zet zij haar middel uiteen als volgt:

“De gemachtigde van de Minister legt met de bestreden beslissing aan verzoekster een inreisverbod op van drie jaar.

Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al eerder bevelen heeft gekregen waaraan zij nooit gevolg heeft gegeven.

Deze motivering kan in voorliggend dossier echter niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoekster.

Waar het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten de gemachtigde van de Minister in toepassing van voormelde wetsbepaling in de mogelijkheid stelt om een inreisverbod op te leggen, voorziet §2, tweede lid van ditzelfde artikel dat de Minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

Daarenboven voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De door de gemachtigde van de Minister gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met alle relevante specifieke omstandigheden van het geval van verzoekster zoals voorgeschreven door art. 74/1.1, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Minister waarom er inzake verzoekster geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden, alhoewel deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken.

Dat uit de concrete elementen van het dossier wel degelijk blijkt dat verzoekster inwoont bij haar op legale wijze in België verblijvende zus en schoonbroer.

Dat de Belgische autoriteiten de verblijfplaats van verzoekster kennen en er geen enkele concrete aanwezig is van enig gevaar op onderduiken.

Dat overigens verzoekster niet meer of minder heeft gedaan dan gebruik te maken van de door de wet zelf geboden mogelijkheden om herhaalde verzoeken in te dienen met toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, zodat het bezwaarlijk redelijk kan worden genoemd dat dit /haar. in de bestreden beslissing ten kwade wordt geduid; en deze overweging de bestreden beslissing dan ook niet of afdoende en wettelijke wijze kan motiveren.

De bestreden beslissing werd niet in overeenstemming met de wet genomen en dient te worden vernietigd.”

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. In dit verband worden (deels) de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, omdat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu onderzoek van het dossier leert dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij reeds twee keer een aanvraag tot gezinshereniging met haar Nederlandse schoonbroer heeft kunnen indienen, waarbij evenwel telkens werd vastgesteld dat zij niet kon aantonen dat zij daadwerkelijk afhankelijk is van haar schoonbroer. Uit het gegeven dat de verzoekende partij reeds een nieuwe afspraak had om voor de derde keer een aanvraag op dezelfde (rechts)grond in te dienen, leidt de verwerende partij ook af dat de verzoekende partij misbruik maakt van de vreemdelingenwetgeving door het meervoudig indienen van dezelfde aanvragen zonder rekening te houden met de eerdere weigeringsbeslissingen en terugkeermaatregelen. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij niet tot het originele kerngezin van haar in België gevestigde zus en broer behoort en niet blijkt dat zij afhankelijk is van deze familieleden. Zij stelt dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van haar zus of haar broer. Bovendien wijst zij erop dat de verzoekende partij bij haar gehoor op 28 januari 2019 aangaf dat haar ouders en een andere broer en zus van haar nog in Marokko wonen en tevens dat zij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. De verwerende partij is verder van mening dat niet blijkt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Marokko dreigt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij kent ook geen gezondheidsproblemen. In deze omstandigheden acht de verwerende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling hardnekkig volhardt in het illegale verblijf op het grondgebied, dat hij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en dat er geen sprake is van in België gevestigde gezins- of familieleden met wie een gezins- of familieband bestaat die als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM of van (andere) specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. De verwerende partij beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De verzoekende partij wijst op het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, om humanitaire redenen. Zij stelt dat de verwerende partij diende te motiveren waarom geen toepassing kan worden gemaakt van deze bepaling. Op lezing van de bestreden beslissing moet evenwel worden aangenomen dat de verwerende partij is nagegaan of de verzoekende partij nog wettelijke motieven heeft om in België te verblijven en of er specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Zij heeft op gemotiveerde wijze geduid waarom dit volgens haar niet het geval is, en hieruit volgt evident dat zij evenmin humanitaire redenen zag die haar ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. De verzoekende partij duidt zelf ook niet welke volgens haar humanitaire omstandigheid dan ten onrechte onbesproken blijft in de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij inwoont bij haar in België verblijvende

zus en schoonbroer, maar uit de voorgaande bespreking volgt dat werd geduid waarom deze familiebanden het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet in de weg staan.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel wordt verder geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Zoals reeds werd gesteld, wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Waar de verzoekende partij in haar middel aangeeft dat het inreisverbod zou zijn opgelegd op grond van punt 2° van deze bepaling en omdat zij een vroegere verwijderingsbeslissing niet uitvoerde, mist dit betoog feitelijke grondslag. Haar kritiek op dit onbestaande motief is niet dienstig.

De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend.

De verzoekende partij bekritiseert de beslissing waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij betwist zo dat er sprake is van een risico op onderduiken. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan maakt onlosmakelijk deel uit van de beslissing van 28 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat. De vaststelling dringt zich op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2019 door de verzoekende partij niet (tijdig) is aangevochten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten, en dus ook de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, is thans dan ook definitief aanwezig in het rechtsverkeer. De kritiek van de verzoekende partij op de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe staan kan niet langer dienstig worden aangebracht in het kader van het thans voorliggende beroep dat enkel is gericht tegen het inreisverbod (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat er in casu grond was tot het opleggen van een inreisverbod, waar haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Zij overtuigt ook niet dat haar situatie werd gekenmerkt door enige humanitaire omstandigheid die zich alsnog verzette tegen het opleggen van een inreisverbod. Zij verwijst hiervoor naar haar inwoning bij haar in België gevestigde zus en schoonbroer, maar in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat deze ingeroepen familiebanden het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet in de weg staan, met name nu de verzoekende partij niet aantoont dat er tussen haar en deze familieleden sprake is van een afhankelijkheidsband en nu kan worden aangenomen dat de verzoekende partij als volwassen persoon een leven kan opbouwen in haar herkomstland zonder de nabijheid van haar familieleden in België. Hierbij wordt ook opgemerkt dat de ouders en een andere broer en zus van de verzoekende partij nog in het herkomstland verblijven. De verzoekende partij haalt deze motivering niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk was om een inreisverbod op te leggen, of dat enige humanitaire omstandigheid zich hiertegen verzette.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Met name wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omdat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te blijven, omwille van de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu onderzoek van het dossier leert dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. In dit verband wordt erop gewezen dat er geen sprake is van in België gevestigde gezins- of familieleden met wie een gezins- of familieband bestaat die als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en evenmin van gezondheidsproblemen of andere redenen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Marokko dreigt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van haar geval. Zij wijst erop dat zij inwoont bij haar zus en haar schoonbroer, die legaal in België verblijven. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat dit ingeroepen familieleven wel degelijk in rekening is gebracht. De verwerende partij heeft zo, in haar motivering waarom zij een inreisverbod voor drie jaar proportioneel acht, het volgende gesteld: *“Het gegeven dat de zus en broer van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn deze zus en broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Betrokkene werd gehoord op 28.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaarde dat zij in Marokko nog haar ouders en een andere broer en zus heeft en dat zij in België geen duurzame relatie of kinderen te heeft. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.”* De verzoekende partij gaat niet concreet in op deze motieven en toont dan ook niet aan dat de verwerende partij is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft besloten tot het

opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij hierbij het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen.

Gelet op de voorziene motivering kan niet worden gesteld dat de verwerende partij op (nagenoeg) automatische wijze een inreisverbod voor een duur van drie jaar heeft opgelegd zonder in dit verband enig concreet onderzoek te doen of een afweging te maken. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus haar discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend.

De verzoekende partij merkt nog op dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij gebruik heeft gemaakt van de door de wet geboden mogelijkheid om herhaalde verzoeken tot gezinshereniging in te dienen. Hiermee haalt zij de vaststellingen nog niet onderuit dat zij geen enkel wettelijk motief meer heeft om nog in België te verblijven, dat zij hardnekkig is in haar illegaal verblijf op het grondgebied en dat er geen specifieke omstandigheden spelen die kunnen leiden tot het opleggen voor een inreisverbod van minder dan drie jaar, redenen die doorslaggevend waren bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar. De verzoekende partij betwist bovendien ook niet dat zij opnieuw een afspraak heeft voor het indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op dezelfde (rechts)grond, terwijl zij op geen enkele wijze aangeeft dat zij ter zake dan nog nieuwe gegevens of stukken kan aanbrengen. In deze omstandigheden blijkt geen kennelijke onredelijkheid in de beoordeling en ligt geen concreet element voor dat van aard is afbreuk te kunnen doen aan de hierboven weergegeven determinerende redengeving voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met haar familieleden met wie zij op heden samenleeft en gezin vormt.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoekster op heden met haar legaal in België verblijvende zus en schoonbroer samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoekster een inreisverbod van drie jaar opleggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het Openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en

het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij stelt een gezin te vormen met haar zus en schoonbroer en betoogt dat de bestreden beslissing een ongerechtvaardigde inmenging vormt in haar recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven.

In de bestreden beslissing werd er rekening gehouden met het gegeven dat de zus en schoonbroer van de verzoekende partij in België zijn gevestigd. De verwerende partij motiveerde dat dit gegeven de terugkeer naar Marokko niet in de weg staat. De verwerende partij wees erop dat deze familieleden niet behoren tot het kerngezin van de verzoekende partij en zij niet aantoonde dat zij afhankelijk is van deze familieleden. De verwerende partij was van mening dat van de verzoekende partij als volwassen persoon mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van deze familieleden en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Verder wees de verwerende partij er nog op dat de verzoekende partij nog familieleden heeft in Marokko, meer bepaald haar ouders en een zus en broer, en dat zij niet aangaf een stabiele relatie of kinderen te hebben in België. De verwerende partij weerhield in deze omstandigheden geen schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij diende reeds twee aanvragen in als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij zij voorhield in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van haar schoonbroer met de Nederlandse nationaliteit. Deze aanvragen werden afgewezen, omdat de verzoekende partij het bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon niet kon leveren. Er liggen geen concrete argumenten voor die afbreuk kunnen doen aan deze eerder gedane beoordeling.

De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat er sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden tussen haar en haar zus en schoonbroer. Er blijkt dan ook niet dat deze ingeroepen familiebanden als dusdanig onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

Voor zover een beschermenswaardig privéleven moet worden aangenomen gelet op de aanwezigheid van familieleden in België, weerlegt de verzoekende partij het gestelde in de bestreden beslissing verder

in geen geval dat in redelijkheid van haar als volwassen persoon kan worden verwacht dat zij opnieuw een leven kan opbouwen in haar herkomstland en dit ondanks de aanwezigheid van familieleden in België. Het is hierbij niet betwist dat de verzoekende partij ook nog familieleden heeft in haar herkomstland, meer bepaald haar ouders en een andere broer en zus. De Raad benadrukt ook dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door het bestuur beschermde algemeen belang. De Raad herhaalt dat een bijzondere afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partij en haar familieleden in België niet blijkt. Er blijkt niet dat zij via de moderne communicatiemiddelen, en regelmatige bezoeken van de in België gevestigde familieleden aan Marokko, de familiebanden niet kan onderhouden. Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

De verzoekende partij concretiseert verder, los van de door haar ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS